

lige Tællersker. Disse Pladser, med hvilke der ofte er forbunden Pensionsret, er meget eftertragtede, da de er forholdsvis vellønnede, 1000—1500 Kr. aarlig, og Arbejdstiden er kort. Det skal her nævnes, at Kassererposten i Københavns Laane- og Diskontobank beklædes af en Kvinde, der, saa vidt vides, er lønnet lige saa godt som en Mand i en lignende betroet Post, ligesom vi naturligvis ved, at der findes Kvinder baade ved Ekspedition og paa Kontorerne, der kan tjene 2000 Kr. og derover aarlig, men dette er Undtagelserne.

Forholdsvis faa af de ved Handel beskæftigede Kvinder naar saa vidt, at de faar **selvstændig Forretning**. Man skulde synes, at dette maatte være et attraaværdigt Maal, og at en Mængde Specialforretninger maatte være ganske særlig egnede til at drives af Kvinder. Der synes imidlertid at være en vis Ængstelse for at sætte sine Sparepenge overstyr, hvis man endelig har erhvervet nogle, ved at anbringe dem i en Forretning, ligesom en Kvinde maaske kan have noget større Vanskelighed ved at opnaa den nødvendige Kredit end en Mand. Hertil kommer, idetmindste i København, Nutidens Bevægelse i Retning af at koncentrere Forretningslivet indenfor store Forretninger, Stormagasiner, som virker en Del ødelæggende overfor mange smaa Forretninger. Dog findes der ogsaa i København Vidnesbyrd om, at endogsaa meget betydelige Forretninger kan drives af Kvinder, f. Eks. Firmaet Salomon Davidsen paa Østergade, der drives af Frøkerne Davidsen. Dette er ganske vist en arvet Forretning; men Frøken Caroline Herdings Forretning med Tændstikker og Husholdningsartikler afgiver et ypperligt Eksempel paa, hvorledes en dygtig Kvinde kan arbejde sin egen Forretning frem. Baade i København og i Provinserne findes en hel Del, navnlig Mode-, Lingeri- og lignende Forretninger, som drives af Kvinder.

Under selvstændig Forretningsvirksomhed maa sluttelig nævnes de mange smaa Detailforretninger, som handler med Viktualier, Smør, Mælk og Brød, Grøntsager o. l. Mange af disse drives af Kvinder, ofte af gifte Kvinder. I sidste Tilfælde er det Manden, der maa løse Borgerskab, den gifte Kvinde kan ikke faa dette, og Forretningen er da ofte et Bierhverv for Familien, idet den drives af Hustruen, medens Manden er beskæftiget andet Steds.

(Fortsættes).

Louise Neergaard.

Kvindens Stilling i Birma.

Dr. Arthur Pfungst's læseværdige Bog: „Aus der indischen Kulturwelt“ (Stuttgart 1904) indeholder blandt andet et Kapitel om de værdifulde lagttagelser, *H. Fielding* samlede under sit mangeaarige Ophold i Birma og nedlagde i sit Værk „The Soul of a People“. I Følge Dr. Pfungst's Gengivelse fortæller Fielding Ting om Kvindens Stilling i Birma, der viser, at „den moderne Kvindebevægelses Program allerede for største Delen er virkeliggjort blandt Birmas buddhistiske Befolkning“.

Fielding konstaterer, at Lovene i dette Land aldeles ikke gør Forskel paa Mand og Kvinde. Ægteskabsret-, Arve- og Kriminallovgivningen behandler Mand og Kvinde som ligestillede. Forf. har kun truffet et eneste Undtagelsstilfælde: Kvindens Liv bliver, hvor der er Tale om Erstatning for Legemsbeskadigelse, værdsat lavere end Mandens. Da Fielding spurgte en Birmaner om Grunden hertil, svarede denne: „Loven vil slet ikke her gøre en principiel Forskel, den fastslaar kun en Kendsgerning. I ren Pengeværdi er en Kvinde mindre værd end en Mand. En Tjenestepige fæster sig for ringere Løn end en Tjener, en Datter kan ikke forlange saa meget for sit Arbejde som en Søn, og det ene og alene af den Grund, at hun ikke kan udrette lige saa meget Arbejde som han, fordi hun ikke har hans Kræfter. Hvis Kvinden var mere værd i Penge, vilde Loven ogsaa have været et Udtryk derfor.“

Altsaa: ogsaa denne Undtagelsesbestemmelse hviler ikke paa nogen Fordom mod Kvinden, ikke paa et Dogme om Kvindens ringere Værdi som Kvinde, men kun paa den Kendsgerning, at den Sum af Arbejde, Kvinden præsterer, har ringere materiel Værdi end Mandens.

Kvinden i Birma har aldrig været underkuet; hun har altid kunnet leve sit Liv, som det syntes hende bedst. Hverken Religionen eller Loven har nogen Sinde gjort hende til „Slavinde“. Et Bud som det i 1ste Mosebog: Din Villje skal være din Mands underlagt, og han skal være din Herre“, eller 1. Kor. 14, 34: „Eders Kvinder tie i Forsamlingen“, fandtes lige saa lidt som en saadan falsk Fortolkning som den, Hindupræsterne gav af Rigveda-Ordet 10, 18. 7, i Kraft af hvilket Enkernes Baalfærd gjordes til et guddommeligt Bud.

Naar en birmesisk l'ige gifter sig, beholder hun sit eget Navn; og hun bærer intet Navn, hvoraf man kan se, at hun er gift. Hun beholder sin Formue; Ægtemanden har ingen Ret over, hvad Hustruen medbringer, heller ikke over, hvad hun fortjener eller arver. Mand og Hustru ejer hver, hvad de har medbragt i Ægteskabet. Hvad de sammen erhverver som Ægtefæller, bliver sædvanlig Fælleseje. Det lyder underligt — siger